

Bijdrage van een toekomstig cursist

Afgelopen zomer las ik Vuurvogel 22 tijdens mijn vakantie op een kleine camping in Zuid Frankrijk. Een bijzondere plek voor mij omdat ik er als kind en als jongere geweldige tijden beleefde. Ik speelde er verstoppertje, zwom eindeloos veel baantjes in het zwembad, werd verliefd en leerde Frans spreken. Een veilige plek vol plezier. Nu als volwassen vrouw geniet ik van de rust en tijdloosheid hier tussen de boeren in Buis les Baronnies. Terwijl ik in de schaduw van een lindeboom zit, word ik geraakt door het artikel over Moeder en dochter, terug naar je vrouwelijke bron.

De manier waarop de moeder schrijft en de reactie van de dochter voelen herkenbaar en vreemd tegelijk. De last van de moeder is

niet mijn last, maar haar geschiedenis voelt toch ook deel van de mijne. En zo zijn we in dat moment innig verstregeld, maar ook warrig verwrongeld.

Voor het eerst ben ik op vakantie met onze 6 maanden oude dochter. Het artikel brengt mij bij mijn verlangen om na een periode van intense zorg voor mijn meisje een opleiding te volgen die mij helpt om meer vrijheid te ervaren. Een opleiding waarin ik mijn geschiedenis beter leer kennen en een aantal zaken kan laten rusten waar ze thuishoren. Goed voor mij, goed voor mijn dochter.

Geïnspireerd door Vuurvogel, het verlangen naar een ontmoeting met Phoenix en mijn jeugdherinneringen schreef ik deze gedichten. 🐦

MIJN KAMER

Er leven woorden in mij, die
verstild zingen en zwijgzaam vertellen
over

(houd je adem in)

Verborgen zijn.

Terwijl sommige anderen rondspringen
op stoelen, tafel, banken en bed
(zie je ze gaan?)

De meesten, degenen die dus van belang zijn
heb ik verstopt
in een doos, die bedoeld was
voor mooie schoenen.

Geordend
Keurig op alfabet.

DWARRELEN DOOR DE TIJD

Ergens is verborgen weten
waar een heel
een ander ik
een plaats een tijd
verloren, maar
duidelijk is geraakt

Ik kom eraan
de wind waait mij
naar die plaats
en ik kies
om mij niet te verzetten
maar open te staan
om te dwarrelen
door de tijd.
